

trekkelijk veel zeer mooie etsen gemaakt heeft. In 1857 verbleef hij korten tijd bij den hertog van Arenberg, te Enghien; maar hij kon er niet werken en moest terug naar zijn oud Parijs om daar inspiratie te vinden. Meer en meer bezorgden zijn vrienden zich om zijn lot en ten slotte, in Mei 1858, werd hij naar Charenton gevoerd waar de dokter *délires mélancoliques* vaststelde; hij bleef er tot in Aug. 1859. Gedurende een jaar werd hij gehuisvest door een marine-officier en diens *maîtresse*, zekere Mme Max Valrey die zich bezondigd heeft aan een roman à la Sand, Berthe de Montbrun. Van de jaren 1859—1868 dagteekenen nog een half dozijn gezichten van Parijs, die evenals zijn vroeger werk in de hoogste mate bewonderd werden, o.a. door niemand minder dan Baudelaire en Victor Hugo. De vrienden van Meryon trachtten hem aan het werk te houden om hem van andere, meestal pathologische zorgen af te wenden; want de werkdagen waren goede dagen, het waren vooral de eenzaamheid en de werkloosheid die hem dreven tot gevaarlijke crisissen van neerslachtigheid. Aan bestellingen van vrienden zijn wij platen verschuldigd zooals het panoramisch gezicht van het Collège Henri IV, in den trant van de XVIIe eeuwse plattegronden, en *Le bain froid Chevrier*. Rond 1865 ging zijn ziekelijke verbeelding terug naar zijn vroegere reizen in Oceanië. Hij teekende toen herinneringen uit Nieuw-Zeeland, hutten van colonisten, baaien met koraalriffen, kusten begroeid met slanke palmen — men denkt er bij aan de avonturiers der jaren '30, aan de zee-romancier Edouard Corbière, vader van Tristan Corbière, schrijver van o.a. *Le Banián*. Op het laatst van zijn leven had zijn architectonisch genie uren van spleen naar een andere wereld. De *flâneur* langs de Seine, de *habitué* van de donkere artiesten-café'tjes, de *phanlanstérien* die zijn toekomstdroom bouwde op de barricaden van Juli, was gedrukt door de centenaren van de steenen stapelingen die hij jaren lang gezien had, gekweld door zijn vizioenen van geometrische strakheid, ziek van heimwee naar de natuur. Dan vluchtte hij naar paradijzen waar hij eens als jong luitenant-ter-zee aan wal was gestapt — en onder zijn naald verschenen de hutten van Akaroa, de palmen langs het strand; een vrouw torst een korf met vruchten, een naakte jongen draagt een visch. Den 12en October 1866 werd hij opnieuw geïnterneerd in het hospice St. Maurice te Charenton waar hij overleed den 13en Februari 1868. Hij was 47 jaar.

* * *

In de iconographie van Parijs, wier lijn gaat van de middeleeuwse miniaturen (zie o.a. het panorama van het Louvre en den Pré aux Clercs in het Getijdenboek van den Hertog van Berry) tot Utrillo's visioenen van Montmartre en de banlieue's van Hermine David, neemt Meryon